

Uitgifte

Repertoriumnummer 2020 /
Datum van uitspraak 13 juli 2020
Rolnummer 2019/AB/38
Beslissing waartegen beroep 18/193/A

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers
tegensprekelijk arrest
definitief

RIJKDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, met zetel te 1060 BRUSSEL, Victor Hortaplein, 11,
(KBO nr. 0206.731.645)
appellante,
vertegenwoordigd mr.

tegen

MONUS NV, met maatschappelijke zetel te 2000 ANTWERPEN, Theodoor Van Rijswijkplaats
4, (KBO nr. 0641.867.014)
geïntimeerde,
vertegenwoordigd

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof Brussel het volgend arrest uit :
Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de arbeidsrechtbank Leuven op 26 november 2018, 2de kamer (A.R. 18/193/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 18 januari 2019,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 28 mei 2020, waarna de debatten werden gesloten.

I. De feiten

1.

De nv Monus, met ondernemingsnummer 0641867014, werd opgericht bij notariële akte van 22 oktober 2015 door, enerzijds, de heer O. S., en, anderzijds, de bvba Break-Out.

Het kapitaal van de vennootschap bestaat uit 10.000.000 euro die vertegenwoordigd worden door 1.000 aandelen, waarvan 999 aandelen op naam staan van de heer O. S. en 1 aandeel op naam van de bvba Break-Out.

Als bestuurders werden aangesteld de heer O. S. en de bvba Break-Out, met als vaste vertegenwoordiger de heer O. S.

De raad van bestuur benoemde op 22 oktober 2015 de heer O. S. tot gedelegeerd bestuurder.

De zetel was vanaf de oprichting tot 1 september 2019 gevestigd te 3140 Keerbergen, Kempervendreef 13. Vanaf dan werd de zetel verplaatst naar 2000 Antwerpen, Theodoor van Rijswijkplaats 4.

Het maatschappelijk doel van de nv Monus is divers en omvat o.m. het beheer van onroerend en roerend vermogen, het beheer van vennootschappen, beleggingen, management en consultancy (studie, organisatie, adviezen)

In de aanvraag tot identificatie als werkgever wordt “consultancy” aangeduid als de hoofdactiviteit van de onderneming.

2.

De bvba Break-Out, met ondernemingsnummer 0439924296, werd opgericht op 16 maart 1990 en heeft sedert 30 augustus 2010 de heer O. S. als zaakvoerder.

De maatschappelijke zetel was vanaf 30 augustus 2010 gevestigd te 3140 Keerbergen, Dijlestraat 87, de toenmalige woonplaats van de zaakvoerder. Met ingang van 1 februari 2016 werd de zetel overgebracht naar 3140 Keerbergen, Kempervendreef 13, de huidige woonplaats van de zaakvoerder.

Het maatschappelijk doel van bvba Break-Out is divers en omvat o.m. marketing, publiciteit, evenementen, public-relations, reclame-adviezen, consulting, bedrijfsbeheer, enz.

3.

In de loop van 2017 nam de nv Monus een aantal werknemers in dienst.

Het sociaal secretariaat van de werkgever maakte bij de loonberekeningen gebruik van de regeling inzake doelgroepvermindering 'eerste aanwervingen', zoals omschreven in de Programmawet (I) van 24 december 2002.

De eerste aanwerving, waarvoor een recht op doelgroepvermindering werd toegepast, nam een aanvang op 16 januari 2017. Een tweede aanwerving, waarvoor de nv Monus een doelgroepvermindering in rekening bracht, dateerde van 7 augustus 2017, terwijl de derde aanwerving, waarvoor een recht op doelgroepvermindering werd toegepast, van start ging op 29 augustus 2017.

Bij beslissing van 24 november 2017 stelde de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid vast dat (1) de nv Monus en de bvba Break-Out eenzelfde technische bedrijfseenheid uitmaakten en (2) het recht op doelgroepvermindering voor de eerste aanwerving zich niet heeft geopend omdat, binnen dezelfde technische bedrijfseenheid, op 16 januari 2017 één persoon werd tewerkgesteld, terwijl in de loop van de periode tot en met het 4de kwartaal voorafgaand aan het kwartaal van indiensttreding één persoon was tewerkgesteld, bijvoorbeeld op 1 juli 2017, waardoor de eerste aanwerving geen meer-tewerkstelling inhield. Op grond hiervan besloot de rijksdienst tot schrapping over te gaan van de doelgroepvermindering voor de eerste aanwerving voor alle kwartalen waarin deze werd toegepast vanaf het 1ste kwartaal van 2017.

Het recht op doelgroepvermindering voor de tweede en derde aanwerving van respectievelijk 7 en 29 augustus 2017 werd daarentegen wel erkend.

II. De procedure in eerste aanleg

De nv Monus kon zich onmogelijk met de beslissing van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van 24 november 2017 verzoenen, reden waarom tegen deze beslissing beroep werd ingesteld bij de arbeidsrechtbank Leuven.

De zaak werd ingeleid bij exploit van dagvaarding, betekend op 28 februari 2018 door gerechtsdeurwaarder V., met kantoor te Sint-Pieters-Woluwe.

Deze zaak is gekend onder algemeen rolnummer 18/193/A.

De vordering van de nv Monus strekte ertoe de beslissing van de Rijksdienst voor Sociale zekerheid van 24 november 2017 te laten vernietigen en voor recht te horen zeggen dat zij gerechtigd is op bijdrageverminderingen; tevens de rijksdienst te horen veroordelen tot betaling van de kosten van het geding.

Het vonnis van de arbeidsrechtbank Leuven van 26 november 2018 verklaarde de vordering ontvankelijk en gegrond; vernietigde de beslissing van de Rijksdienst voor Sociale zekerheid van 24 november 2017 en verklaarde voor recht dat de nv Monus recht had op bijdrageverminderingen. Tevens werd de rijksdienst veroordeeld tot de kosten van het geding.

III. Het hoger beroep

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof Brussel op 18 januari 2019, stelde de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid hoger beroep in tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank Leuven van 26 november 2018.

Het hoger beroep strekt ertoe het vonnis van de eerste rechters te vernietigen; opnieuw wijzende, de initiële vordering van de nv Monus ontvankelijk doch ongegrond te verklaren; haar ervan af te wijzen en te veroordelen tot de kosten van beide instanties.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid is gegriefd door het bestreden vonnis van 26 november 2018. De appellant voert aan dat de eerste rechters ten onrechte de nv Monus en de bvba Break-Out niet als eenzelfde technische bedrijfseenheid hebben beschouwd, hoewel beide juridische entiteiten sociaal en economisch volledig met elkaar verweven zijn. De rijksdienst stelt dat het recht op een doelgroepvermindering voor de eerste aanwerving zich niet heeft geopend omdat, binnen dezelfde technische bedrijfseenheid, op 16 januari 2017 één persoon werd tewerkgesteld, terwijl in de loop van de periode tot en met het vierde kwartaal voorafgaand aan het kwartaal van indienstneming er één persoon was tewerkgesteld, waardoor het personeelsbestand niet netto is aangegroeid. In die zin is er sprake van een vervanging. De rijksdienst volhardt in zijn beslissing van 24 november 2017 tot schrapping van de doelgroepvermindering voor de eerste aanwerving voor alle kwartalen waarin deze werd toegepast vanaf het 1ste kwartaal 2017. De doelgroepvermindering voor de tweede en derde aanwerving worden niet betwist.

De nv Monus houdt daarentegen voor dat de eerste rechters terecht hebben geoordeeld dat zij geen technische bedrijfseenheid vormt met de bvba Break-Out wegens een gebrek aan sociale samenhang tussen beide juridische entiteiten. De werknemers vormen geen gemeenschap van mensen omdat ze niet verzameld zijn rond dezelfde werkplek en er geen gemeenschappelijk personeelsbeleid is. De activiteiten van de nv Monus en de bvba Break-Out zijn verschillend en niet op elkaar afgestemd, zodat er evenmin een economische verwevenheid bestaan tussen beiden. Tenslotte vereist de wetgever niet langer een “netto-aangroei” van

de tewerkstelling, zodat deze voorwaarde niet wettig kan worden aangevoerd om een bijdragevermindering te weigeren. De geïntimeerde vraagt het vonnis a quo te bevestigen.

III. Bespreking

III.1 Ontvankelijkheid

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof Brussel op 18 januari 2019, werd door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank Leuven van 26 november 2018.

Dit vonnis werd niet betekend.

Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar vorm en derhalve ontvankelijk.

III.2 Gegrondheid

III.2.1

De regeling van de doelgroepenvermindering ‘eerste aanwervingen’ is uitgewerkt in de Programmawet (I) van 24 december 2002, alsook in het koninklijk besluit van 16 mei 2003 en is bedoeld als ondersteuning voor startende werkgevers.

Wat de doelgroepvermindering ‘eerste aanwervingen’ betreft, bepaalt de Programmawet (I) van 24 december 2002 :

Art. 335

“De werkgevers die werknemers tewerkstellen die onderworpen zijn aan de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, kunnen voor elk van de bedoelde werknemers van een trimesteriele doelgroepvermindering genieten zodra ze aan de voorwaarden van onderhavige wet voldoen.”

Art. 342

“Voor zover ze kunnen beschouwd worden als nieuwe werkgevers, kunnen de werkgevers bedoeld in artikel 335 aanspraak maken op een doelgroepvermindering tijdens een aantal kwartalen, die gespreid zijn over een periode van een aantal kwartalen, voor eerste aanwervingen van werknemers, en met name voor maximaal zes werknemers.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de periode waar in de vermindering wordt toegekend en de periode waarin de vermindering moet worden uitgeput.”

Art. 343

“§ 1

*Als nieuwe werkgever van een eerste werknemer wordt beschouwd een werkgever die nooit onderworpen is geweest aan de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, voor de tewerkstelling van werknemers andere dan leerlingen, dienstboden, deeltijds leerplichtigen en gelegheidsarbeiders bedoeld in artikel 2/1 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders of die, sedert ten minste vier opeenvolgende kwartalen die het kwartaal van indienstneming voorafgaan, hieraan niet meer onderworpen waren.
(...)”*

Art. 344

“De in artikel 343 bedoelde werkgever geniet niet van de bepalingen van dit hoofdstuk indien de nieuw in dienst genomen werknemer een werknemer vervangt die in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de indienstneming in dezelfde technische bedrijfseenheid werkzaam geweest is.”

III.2.2

Artikel 344 van de Programmawet (I) van 24 december 2002, zoals verschenen in het Belgisch Staatsblad van 31 december 2002, bepaalde dat onder technische bedrijfseenheid moet worden verstaan *“de technische bedrijfseenheid als bepaald in artikel 14, §2, b van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven”* (Parl. St., Memorie van Toelichting, doc. 50 - 2124/001, p. 172.; doc. 50 - 2124/002, p. 712; doc. 50 - 2124/032, p. 151).

Artikel 14, §2, b van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven stelt dat :

“meerdere juridische entiteiten vermoed worden, tot het tegendeel wordt bewezen, een technische bedrijfseenheid te vormen, indien het bewijs kan worden geleverd :

(1) dat ofwel deze juridische entiteiten deel uitmaken van eenzelfde economische groep of beheerd worden door eenzelfde persoon of door personen die onderling een economische band hebben, ofwel deze juridische entiteiten éénzelfde activiteit hebben of activiteiten die op elkaar afgestemd zijn;

(2) *en dat er elementen bestaan die wijzen op een sociale samenhang tussen deze juridische entiteiten, zoals met name een gemeenschap van mensen verzameld in dezelfde gebouwen of in nabije gebouwen, een gemeenschappelijk personeelsbeheer, een gemeenschappelijk personeelsbeleid, een arbeidsreglement of collectieve arbeidsovereenkomsten die gemeenschappelijk zijn of die gelijkaardige bepalingen bevatten.*

Wanneer het bewijs wordt geleverd van één van de voorwaarden bedoeld in (1) en het bewijs van bepaalde elementen bedoeld in (2), zullen de betrokken juridische entiteiten beschouwd worden als vormend een enkele technische bedrijfseenheid behalve indien de werkgever(s) het bewijs levert(en) dat het personeelsbeheer en -beleid geen sociale criteria aan het licht brengen, kenmerkend voor het bestaan van een technische bedrijfseenheid in de zin van artikel 14, § 1, tweede lid, 1° ”

Artikel 14, §1 van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven omschrijft een ‘onderneming’ als *“technische bedrijfseenheid, bepaald (in het kader van deze wet) op grond van de economische en sociale criteria; in geval van twijfel primeren de sociale criteria”*.

Bij artikel 50 van de Programmawet (I) van 22 december 2003 werd de verwijzing naar de wet van 20 september 1948 geschrapt uit de definitie van wat onder technische bedrijfseenheid moet worden begrepen *“aangezien het artikel 14 van deze wet niet zomaar toepasbaar kan gemaakt worden voor de definiëring van nieuwe werkgevers”*. Er wordt hierbij verwezen naar *“de nodige ervaring van de RSZ voor het hanteren van het begrip technische bedrijfseenheid”* (Parl. St., Memorie van Toelichting, doc. 51-0473/001, artikel 50, p. 34).

Uit al het voorgaande kan worden afgeleid dat het de wil van de wetgever is geweest om in het kader van de te behandelen materie, m.n. de bijdragevermindering voor bepaalde doelgroepen, een ruime draagwijdte te verlenen aan het begrip technische bedrijfseenheid, op basis van een breed assortiment aan economische en sociale indiciën (Cass., 12 november 2007, S.060108.N, www.juridat.be), zonder dat de sociale criteria hierbij doorslaggevend moeten zijn.

De rechtspraak die de omschrijving van het begrip ‘technische bedrijfseenheid’, en de criteria die daaraan ten grondslag liggen, louter steunt op artikel 14 van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven, en waarop de geïntimeerde zich herhaaldelijk beroept, kan derhalve geen ijkpunt zijn in voorliggend geschil.

Het Hof van Cassatie stelt dat voor de toepassing van artikel 334 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 het bestaan van een technische bedrijfseenheid bepaald dient te worden op grond van sociale en economische criteria, wat betekent dat nagegaan moet worden of de entiteit waarin de nieuw in dienst genomen werknemer wordt tewerkgesteld sociaal en economisch verweven is met de entiteit waarin in de loop van de twaalf maanden

voorafgaand aan zijn indiensttreding een werknemer werkzaam is geweest die hij vervangt (Cass., 29 april 2013, *JTT*, 2013, 304; Cass., 21 februari 2018, *JTT*, 325).

Deze ruime draagwijdte van het begrip technische bedrijfseenheid heeft o.a. tot doel te vermijden dat een loutere wijziging van juridisch statuut van de werkgever, zonder reële werkgelegenheidsschepping, recht geeft op het voordeel van de vermindering (Cass. 19 mei 2003, *R.W.*, 2003-04, 1418).

Het Hof van Cassatie heeft recentelijk bevestigd dat een nieuwe indienstneming, als bedoeld in artikel 344 van de Programmawet (I) van 24 december 2002, geen recht geeft op doelgroepvermindering wanneer zij niet gepaard gaat met enige reële werkgelegenheidsschepping.

Om te bepalen of de nieuw in dienst genomen werknemer een werknemer vervangt die in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de indienstneming in dezelfde technische bedrijfseenheid werkzaam is geweest, moet een vergelijking worden gemaakt tussen het personeelsbestand van de technische bedrijfseenheid op het ogenblik van de indienstneming van de nieuwe werknemer enerzijds en het maximale personeelsbestand van de technische bedrijfseenheid in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan die indienstneming anderzijds. Enkel wanneer het personeelsbestand van de technische bedrijfseenheid op het ogenblik van de indienstneming van de nieuwe werknemer is toegenomen en aan de overige wettelijke vereisten is voldaan, zal de doelgroepvermindering verworven zijn (Cass., 13 mei 2019, S.18.0039.N, www.juridat.be).

III.2.3

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid houdt voor dat de nv Monus op grond van artikel 344 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 niet gerechtigd is op de doelgroepvermindering voor de eerste aanwerving op 16 januari 2017 omdat de nieuw in dienst genomen werknemer een werknemer vervangt die in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de indiensttreding werkzaam is geweest bij de bvba Break-Out, die tot dezelfde technische bedrijfseenheid behoort. De nieuwe aanwerving maakte geen meer-tewerkstelling uit.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid draagt de bewijslast wanneer hij zich op artikel 334 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 beroept om het recht op de doelgroepvermindering 'eerste aanwervingen' niet toe te staan aan werkgevers die (op het niveau van een juridische entiteit) aan de voorwaarden voldoen om te genieten van de trimesteriele doelgroepverminderingen.

Het voorgaande sluit niet uit dat diegene die iets aanvoert, daarvan het bewijs moet leveren (art. 870 Ger.W.).

Het arbeidshof dient, op basis van deze verdeling van de bewijslast, op concrete wijze te onderzoeken of de entiteit waarin de nieuw in dienst genomen werknemer wordt tewerkge-

steld (m.n. de nv Monus) sociaal en economisch verweven is met de entiteit (m.n. de bvba Break-Out) waarin, in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de indiensttreding, een werknemer werkzaam is geweest die hij vervangt (Cass., 12 november 2007, S.060108.N, www.juridat.be).

III.2.4

Het arbeidshof stelt, wat het bestaan van eenzelfde technische bedrijfseenheid betreft, vast dat :

- De heer O. S. sedert 30 augustus 2010 (hoofd)aandeelhouder en zaakvoer-der is van de bvba Break-Out, met, op dat ogenblik, zetel te 3140 Keerbergen, Dijle-straat 87, de toenmalige woonplaats van de heer O. S. Vanaf 1 februari 2016 werd de maatschappelijke zetel verplaatst naar 3140 Keerbergen, Kempervendreef 13, de huidige woonplaats van de heer O. S.
- De nv Monus op 22 oktober 2015 werd opgericht door de heer O. S. en de bvba Break-Out, met de heer O. S. als vaste vertegenwoordiger, waarbij de heer O. S., op één aandeel na, alle overige 999 aandelen van de nv Monus in handen had.
- De heer O. S. sedert 22 oktober 2015 gedelegeerd bestuurder is van de nv Monus en vanaf die datum dit mandaat combineert met het mandaat van zaakvoerder van de bvba Break-Out.
- De maatschappelijke zetel van de bvba Break-Out en de nv Monus sedert 1 februari 2016 gevestigd zijn op hetzelfde adres te 3140 Keerbergen, Kempervendreef 13, zijnde de huidige woonplaats van de heer O. S.

Pas vanaf 1 september 2019 verplaatste de nv Monus haar zetel naar 2000 Antwerpen, Theodoor van Rijswijckplaats 4.

- De nv Monus haar hoofdactiviteit als “*consultancy*” omschrijft (stuk 3, bundel appellant), terwijl ook de bvba Break-Out actief is op het vlak van consultancy (“*adviesverlening inzake bedrijfsbeheer en marketing*”).
- Het maatschappelijk doel van beide vennootschappen, op het vlak van consultancy en management, gelijklopend en deels aanvullend is :
 - nv Monus : daden die betrekking hebben op studie, organisatie en adviezen inzake beheer; organisatie voor rekening van derden; verlenen van diensten inzake management; leiding, controle en raadgevingen voor of met betrekking tot vennootschappen, verenigingen, organismen,...
 - bvba Break-Out : marketing in alle vormen; beheren van publiciteitsbudgetten; public-relations; media-services; reclame-advies geven; publicitaire en

promotionele campagnes organiseren voor derden; adviesverlening inzake bedrijfsbeheer (stukken 1-2, bundel appellant).

- Het niet betwist is dat beide vennootschappen bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid o.a. ingeschreven zijn onder de Nace-code 70220 *“overige adviesbureaus op het gebied van bedrijfsbeheer, adviesbureau op het gebied van bedrijfsvoering”*.
- Het niet betwist is dat beide vennootschappen ressorteren onder de werkgeverscategorie 210, de algemene categorie van werkgevers die bijzondere bijdragen verschuldigd zijn voor hun arbeiders aan het Fonds voor Vorming van de Arbeiders in het aanvullend paritair comité voor de werklieden (nr. 100) en voor hun bedienden aan het aanvullend paritair comité voor bedienden (nr. 200).
- Het niet betwist is dat de eerste aanwerving bij de nv Monus op 16 januari 2017 quasi naadloos aansloot bij het einde van de tewerkstelling bij de bvba Break-Out op 13 januari 2017, waarbij op dat ogenblik de heer O. S., als zaakvoerder van de bvba Break-Out én gedelegeerd bestuurder van de nv Monus, het personeelsbeleid van beide vennootschappen kon bepalen.
- De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voorhoudt dat uit de DMFA-gegevens blijkt dat de werknemer van de bvba Break-Out tewerkgesteld was op hetzelfde adres (te 3140 Keerbergen, Kempervendreef 13) als de werknemer die op 16 januari 2017 in dienst trad van de nv Monus.

De bewering van de geïntimeerde dat de werknemer die op 16 januari 2017 door de nv Monus werd aangeworven in Mechelen zou hebben gewerkt, wordt niet verduidelijkt noch bewezen en is bovendien in strijd met de aan de rijksdienst meegedeelde *“vestigingseenheid, m.n. de plaats van tewerkstelling* ⁽¹⁾*, te 3140 Keerbergen, Kempervendreef 13 (stuk 3, bundel appellant).*

Uit al het voorgaande besluit het arbeidshof dat beide vennootschappen sociaal en economisch sterk met elkaar verweven zijn, zodat de nv Monus en de bvba Break-Out eenzelfde technische bedrijfseenheid uitmaken als bedoeld in artikel 344 van de Programmawet (I) van 24 december 2002.

III.2.5

¹) Vestigingseenheid = plaats die geografisch kan geïdentificeerd worden door een adres, waar minstens een activiteit van de entiteit wordt uitgeoefend of van waaruit de activiteit wordt uitgeoefend. Voorbeelden van vestigingseenheid zijn werkplaatsen, winkels, verkooppunten, kantoren, directies, zetels, agentschappen en filialen (www.economie.fgov.be/nl/themas/ondernemingen/kruispuntbank-van/inschrijving-de-kruispuntbank).

Conform artikel 344 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 opent het recht op de doelgroepvermindering ‘eerste aanwervingen’ zich *niet* wanneer de nieuw in dienst genomen werknemer een werknemer *vervangt* die in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de indiensttreding in dezelfde technische bedrijfseenheid werkzaam is geweest.

Er is sprake van een ‘vervanging’ van de ene werknemer door de andere, als bedoeld in artikel 344 van de Programmawet (I) van 24 december 2002, wanneer er, in de referentieperiode, geen netto aangroei is van het personeelsbestand in de zelfde technische bedrijfseenheid. Er is dus geen gerechtigdheid op doelgroepvermindering wanneer de nieuwe werknemer niet bovenop het bestaand personeel komt (omdat hij een andere werknemer vervangt). De doelgroepvermindering kan daarentegen wel worden toegestaan indien de nieuw aangeworven werknemer een werkelijke netto-aanwerving uitmaakt bovenop het bestaande personeel (Cass., 13 mei 2019, C.18.0039.N, conclusie advocaat-generaal Vanderlinden, www.juridat.be; E. Poelman, *Doelgroepvermindering*, SPS, Wolters-Kluwer, 2017, 17; arbh. Antwerpen, afd. Hasselt, 26 januari 2018, 2017/AH/84, onuitgeg).

De opheffing van de bepalingen van hoofdstuk VII van titel III van de Programmawet van 30 december 1988 is zonder invloed op de in het geding zijnde bepalingen van de Programmawet (I) van 24 december 2002, minstens doet het geen afbreuk aan het bovenstaande.

Het arbeidshof stelt, wat de aanwervingen in de nv Monus en bvba Break-Out betreft, vast dat :

- De nv Monus en de bvba Break-Out een technische bedrijfseenheid uitmaken.
- De eerste aanwerving in de nv Monus dateert van 16 januari 2017.
- Er binnen de bvba Break-Out een tewerkstelling is geweest in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de eerste aanwerving in de nv Monus op 16 januari 2017.
- Er binnen de technische bedrijfseenheid op 16 januari 2017 één persoon werd tewerkgesteld, terwijl in de loop van de periode tot en met het vierde kwartaal voorafgaand aan het kwartaal van indienstneming één persoon was tewerkgesteld, bijvoorbeeld op 1 juli 2017, zodat de aanwerving op 16 januari 2017, zoals blijkt uit de telberekening, geen meer-tewerkstelling (geen netto aangroei) uitmaakt (stuk 4, bundel appellant).
- De telberekening die de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid hanteert om de netto-aanwerving objectief te evalueren, geen voorwerp uitmaakt van kritiek (E. Poelman, *Op.cit.*, SPS, Wolters-Kluwer, 2017, 17-18; stuk 4, bundel appellant).

Al het voorgaande doet besluiten dat de op 16 januari 2017 aangeworven werknemer (bij de nv Monus) een werknemer heeft vervangen die in de loop van de vier kwartalen vooraf-

gaand aan de indienstneming in (een entiteit van) dezelfde technische bedrijfseenheid (m.n. de bvba Break-Out) werkzaam is geweest.

In die zin opent het recht op doelgroepvermindering voor de eerste aanwerving (m. n. bij de nv Monus) zich *niet* in toepassing van artikel 344 van de Programmawet (I) van 24 december 2002.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid besliste op 24 november 2017 derhalve terecht tot schrapping over te gaan van de doelgroepvermindering voor de eerste aanwerving van de nv Monus voor alle kwartalen waarin deze werd toegepast vanaf het 1ste kwartaal van 2017 .

Het recht op doelgroepvermindering voor de tweede en derde aanwerving van respectievelijk 7 en 29 augustus 2017 werd daarentegen wel geopend. Hieromtrent bestaan geen betwisting.

In die zin is het hoger beroep gegrond.

Voor zover de arbeidsrechtbank Leuven de vordering van de nv Monus gegrond verklaart, de beslissing van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van 24 november 2017 vernietigt, voor recht zegt dat de nv Monus gerechtigd is op bijdrageverminderingen en de rijksdienst veroordeelt tot de kosten van het geding, dient het bestreden vonnis van 26 november 2018 te worden hervormd.

III.2.6

Artikel 1017, 2de lid, Ger.W. is niet toepasselijk op de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid ter zake van vorderingen ingesteld door of tegen de bijdrage-plichtige werkgevers (Cass 9 mei 1983, *Arr. Cass.*, 1982-83, 1116; Cass., 26 september 1973, *Arr. Cass.*, 1974, 95).

De nv Monu treedt op in haar hoedanigheid van bijdrage-plichtige en niet in deze van sociaal verzekerde of gerechtigde, zodat artikel 1017, tweede lid Ger.W. geen uitwerking vindt (Cass 18 oktober 1999, *Arr.Cass.*, 1999, 538).

De nv Monus dient, als in het ongelijk gestelde partij, conform artikel 1017, eerste lid Ger.W. te worden veroordeeld tot de kosten van het geding.

De kosten van het geding worden opgesomd in artikel 1018 Ger.W.

De rechtsplegingsvergoeding moet worden begroot conform de artikelen 2 en 3 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Het betreft hier een niet in geld waardeerbare vordering, zodat de rechtsplegingsvergoeding 1.440 euro bedraagt nu geen argumenten worden aangevoerd om af te wijken van het basisbedrag (art. 3 KB 26 oktober 2007).

**OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Hervormt het vonnis van de arbeidsrechtbank Leuven, tweede kamer, van 26 november 2018, gekend onder algemeen rolnummer 18/193/A, behalve wat de ontvankelijkheid van de vordering betreft.

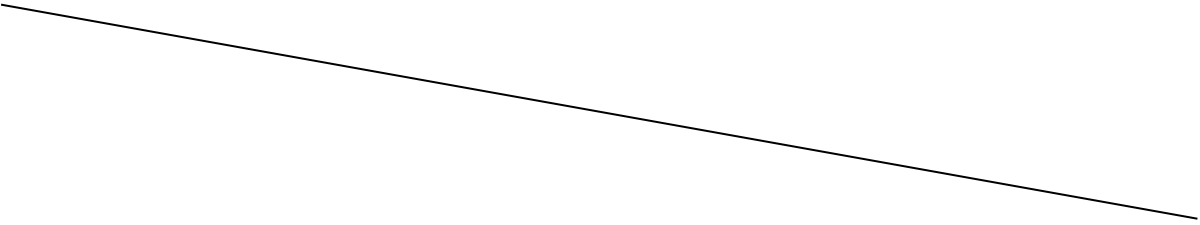
Opnieuw wijzende :

Bevestigt de beslissing van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van 24 november 2017.

Verwijst de nv Monus conform artikel 1017, eerste lid Ger.W. tot de kosten van het geding, met inbegrip van een bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

Begroot de gerechtskosten, in beide aanleggen, aan de zijde van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid op een rechtsplegingsvergoeding (eerste aanleg) t.w.v. 1.440 euro, een bijdrage van 20 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand n.a.v. het neerleggen van een verzoekschrift hoger beroep en op een rechtsplegingsvergoeding (hoger beroep) t.w.v. 1.440 euro.

Wijst al het overige af.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het arbeidshof Brussel, samengesteld uit :

, raadsheer m.o.,
, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
bijgestaan door , griffier.

De heer , raadsheer in sociale zaken, als werkgever, en die aanwezig was bij de debatten en die heeft deelgenomen aan het beraad, verkeert in de onmogelijkheid om dit arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig artikel 785 Ger. W., wordt dit arrest ondertekend , raadsheer met opdracht, voorzitter van deze kamer en door , raadsheer in sociale zaken, als werknemer-bediende.

en uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzitting van 13 juli 2020 door :

, raadsheer m.o.,
, griffier.